

15. základní škola Plzeň

Terezie Brzkové 33 – 35
318 00 Plzeň

Petr Pěnkava

Petr Pěnkava se narodil 24. 1. 1958 v Plzni. Po narození žil s rodiči v Tylově ulici, kde navštěvoval tamní školu až do třetí třídy. Následně se rodina přestěhovala na Bory do Dvořákovy ulice. Zde chodil na 10. ZŠ na náměstí Míru.

V roce 1968, když mu bylo 10 let, začaly 21. srpna po městě jezdit ruské tanky a nákladní vozy plné ruských vojáků. Začala okupace ČSSR armádami Varšavské smlouvy.

Velkou životní radostí se pro desetiletého chlapce stal volejbal. Doktor docent Vojík z Pedagogické fakulty chodil po školách a vybíral chlapce, kteří byli tělesně zdatní. Vybral přibližně 60 hochů, Petr Pěnkava byl jedním z nich a začali hrát volejbal. Po nějaké době v družstvu zůstalo jen 13 chlapců. Hráli volejbal v dorostenecké lize po celé republice. Pan Pěnkava se volejbalu věnoval až do vojny.

V roce 1973 nastoupil do učení v ČSAO a vyučil se mechanikem. Učil se jak na osobních, tak i na nákladních vozech. Vyučení ukončil v roce 1976.

Následně se dostal na SPŠ Dopravní (1976 – 1979), která v té době stála na Slovanech na tehdejšího náměstí Jana Krautwurma (současné náměstí Generála Píky).

V té době měl zálibu ve sportu – volejbalu, trampingu – čundrech, které jemu a jeho kamarádům poskytovaly alespoň na malý okamžik pocit svobody. Ale i na čundrech je kontrolovala Veřejná bezpečnost. Jednoho jeho kamaráda dokonce ostříhali. V té době mu bylo poprvé nabídnuto, aby se stal členem KSČ. Byly mu slibovány výhody do budoucnosti. Petr Pěnkava se obával nabídku odmítnout, ale odvahu přeci jen našel, a tak ji nepřijal se slovy, že politice nerozumí a zajímá se jen o sport.

Nesouhlasil s totalitním komunistickým režimem. Vadilo mu, že není možné normálně cestovat, že k nám nejedou zahraniční hudební kapely, že je republika na západě oddělena železným plotem, že si nemůže v obchodě koupit zboží ze západu, které se mu tak líbilo.

Po studiu v roce 1979 ho čekalo to, co všechny mladé muže, vojna. V září musel v Plzni sednout na vlak, který ho odvezl až na Slovensko. Cestoval 18 hodin. Tento vlak byl speciální, vyjížděl z Chebu a po celé republice nabíral tzv. brance. V Košicích na ně čekalo nákladní auto s vojáky. To ho odvezlo do kasáren, kde proběhl tzv. přijímač. Tato událost se odehrávala v jedné místnosti, kde na ně čekali s holicími strojky a oholili jim vlasy. Pan Pěnkava v té době nosil vlasy tzv. na máničku. Odevzdal všechny civilní šaty a dostal nové vojenské oblečení a spací pytel. Pokud brancům oblečení nebylo, museli si ho mezi sebou vyměnit. Jinak měli smůlu.

Přijímač byl hodně náročný. Nejvíce pro chlapce, kteří nesportovali a neuměli se o sebe postarat. Pro ty byl první rok na vojně těžký. Narukoval do Popradu do poddůstojnické školy jako operátor radiolokátoru. Přírodní podmínky zde nebyly jednoduché, přes zimu bylo chladno a hodně sněžilo.

Na jaře roku 1980 byl převelen jako svobodník do Slaného k bojové 1. slánské divizi. Díky tomu, že nesloužil tak daleko od domova, mohl v případě odměny, tzv. opuštěáků, navštívit domov. Těch ale nebylo málo. Tresty byly během vojny udávány velmi rychle. Ve Slaném ho zastihla velmi nepříjemná mezinárodní situace. V prosinci, asi týden před Vánoci, přišel bojový rozkaz o přesunu celé divize, cca 20 000 vojáků, na hranice s Polskem. Všichni měli obrovský strach a vzpomněli si na rok 1968. Cesta byla náročná. Polští komunisté v Polsku potlačili snahu zavést demokracii. Celá divize se vrátila do Slaného, ale dostala zákaz dovolenek, takže nemohli na Vánoce i na Silvestra domů k rodinám. Museli tedy trávit tento čas na ubikacích.

Po vojně se přestěhoval s rodinou do Domažlic, kde žije dodnes. Zde se ho snažil kádrový pracovník na pracovišti opět lanařit do strany KSČ. Měl v té době dvě dcery a pracoval ve vedoucí funkci. Tuto nabídku opět razantně odmítl.

Za největší radost v životě považuje narození dvou dcer. V současné době se věnuje vnoučatům, s manželkou si užívá procházky a houbaření. Po revoluci si mohl užít koncerty svých oblíbených kapel – např. koncert Pink Floyd na Strahově. Setkává se občas s některými kamarády z vojny, které se mu podařilo najít díky sociálním sítím.